

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 404/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 460/2013 z 25. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 30. novembra 2015 doručený návrh na začatie konania o ústavnej sťažnosti v zmysle § 49 a nasl. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou sa sťažujúca spoločnosť [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“) domáhala zrušenia v záhlaví uvedeného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorým bolo jej dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) zo 4. septembra 2013 (vyhovelo žalobe o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru) zamietnuté.

2. Sťažovateľka sa domnievala, že najvyšší súd vydaním napadnutého rozsudku porušil jej Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) zaručené právo na spravodlivé súdne konanie formou ústavne nekonformného odôvodnenia rozhodnutia, nesprávnou aplikáciou príslušných právnych noriem a nesúlady rozhodnutia s ustálenou judikatúrou a názormi právnej vedy týkajúcich sa neospravedlnenej absencie zamestnanca v súvislosti s čerpaním dovolenky bez jej určenia zamestnávateľom.

3. Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť bola podaná včas a spĺňa všetky formálne i obsahové záležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde, a teda bolo možné pristúpiť k jej vecnému prieskumu. Na ten účel sa oboznámil so všetkými rozhodnutiami všeobecných súdov týkajúcich sa prejednávanej veci a dospel k záveru, že ústavná sťažnosť nie je dôvodná.

4. Podstatu sťažnosti tvorí nesúhlas sťažovateľky s názorom krajského súdu a najvyššieho súdu, že dotknutí zamestnanci čerpali dovolenku v súlade s určením hromadnej dovolenky v období od 18. júla 2011 – 31. júla 2011 v kolektívnej zmluve (teda aj v súlade so Zákonníkom práce), ktorá platila v písomnej forme v pôvodnom znení, a preto ich neúčast' v práci od 18. júla 2011 do 22. júla 2011 nemohla byť považovaná za neospravedlnenú absenciu, a teda za závažné porušenie pracovnej disciplíny.

5. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že jeho poslaním je predovšetkým ochrana ústavnosti (čl. 124 ústavy), a nie „bežnej“ zákonnosti. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov a spravidla mu preto neprislúcha prehodnocovať vykonané dokazovanie a právne závery na jeho základe urobené. Len ak súčasne došlo k neoprávnenému zásahu do niektorého z ústavou zaručených základných práv sťažovateľky, je ústavný súd povolaný pre ich ochranu zasiahnuť. Existenciu takého nároku

by ústavný súd mohol vyvodit' vtedy, ak by právne závery obsiahnuté v napadnutých rozhodnutiach boli v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo by z nich v žiadnej možnej interpretácii nevyplývali. Ústavný súd v tomto zmysle napadnuté rozhodnutia preskúmal, pričom vadu, ktorá by vyžadovala jeho zásah, nenašiel.

6. Vo všeobecnej rovine treba vychádzať z toho, že rozdielna judikatúra všeobecných súdov práve s ohľadom na princíp rovnosti v právach (konkrétne v podobe zásady rovnakého použitia práva), na ktorý poukázala aj sťažovateľka, nesmie byť pravidlom, ale býva prirodzenou súčasťou každého súdneho systému (porov. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci BEIAN v. Rumusko zo 6. 12. 2007), navyše, v tomto prípade k rozdielnej judikatúre nedošlo na úrovni najvyššieho súdu, ale na úrovni krajského súdu, ktorú následne posudzoval najvyšší súd. Ak najvyšší súd ako najvyššia súdna inštitúcia všeobecných súdov a regulátor konfliktov ich judikatúry cez mechanizmus § 22 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nezjednotil rozdielne právne názory krajského súdu v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach, neznamená to, že by bol v tejto konkrétnej veci popretý princíp spravodlivosti.

7. Zjednocovanie judikatúry vo všeobecnosti však nie je úlohou ústavného súdu, pretože tá prislúcha najvyššiemu súdu, ale postmodernizmus, ktorý sa uplatňuje aj v práve, vyžaduje voči stabilnej judikatúre postupovať zo zásady skepticky a podozrievavo (ako ku zdroju nespravodlivosti). Postmoderná konštitucionalistika hľadá právo a spravodlivosť ad causum, teda na jednotlivých a individuálnych prípadoch pred súdmi, pričom referenčným kritériom je tzv. súhrn všetkých okolností prípadu (T. Lálík: Odpoveď J. Mazákovi alebo je judikatúra ústavného súdu správna? Justičná revue č. 11/2011, s. 1534). Preto aj na základe uvedených dôvodov argumentovať stabilnou judikatúrou nie je namieste, pokiaľ ho nedopĺňajú ďalšie argumenty a ratio stojace za ním; a tieto argumenty zo strany sťažovateľky predložené neboli.

8. S ohľadom na uvedené potom ústavnému súdu nezostalo, než len ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2016